

Informace o Chartě 77 - ročník čtvrtý /1981/ - č. 7

od 18. června 1981 do 20. července 1981

Sdělení Charty 77 ze dne 15.7.1981

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

Sdělení č. 254 /Odsouzení Jana Hrabiny/

Sdělení č. 255 /Jiří Gruntorád bude souzen/

Sdělení č. 256 /Jiří Gruntorád odsouzen/

Zpráva o odsouzených - duben až červen 1981

Zpráva o zadržení a výslechu Vlastimila Třešňáka

Dopis českých žen předsedkyni Evropského parlamentu pí. Veil

Dopis Jiřího Kantůrka mezinárodnímu PEN /Clubu

Životopis Karla Kynclá

Ž dopisu Jiřího Lederera přátelům

Dopis vikáře M. Vašíny předsedovi SvČ KNV

Dopis Marie Křížkové přátelům

Žádost M. Vlahoviče o podporu v nezaměstnanosti

Nezákonné akce policie v Brně ve dnech 4.-6.6.1981

Dopis Petra Cibulky ministru vnitra ČSSR

Domovní prohlídka u spisovatelky Haně Ponické

Články z francouzských časopisů

Články došlé do redakce

Vydává nezávislá redakční skupina signatářů Charty 77

Adresa: Petr Uhl, Anglická 8, Praha 2

Anna Šebatová, Anglická 8, Praha 2

o o o o oo o o o

Sdělení Charty 77

Federální shromáždění
Vinořská 1, Praha 1

V Praze 15.7.1981

Již po několikáté jen za poslední plynulý rok se obracíme k Vám, nejvyššímu zákonodárnému orgánu v zemi. Stupnující se pronásledování řady občanů a nové a tvrdší policejní represe, jímž jsou vystavováni, nás nutí znovu vás na ně upozornit.

V plynulém roce, jen od začátku června 1980, bylo nelegálně zadrženo 17 větších skupin osob, kromě desítek jednotlivců. Desítky bytů byly podrobny policejním prohlídkám. Zvětšuje se počet případů násilí nejbrutálnějšího - bití lidí policií, která má přece občany chránit. Jen těch, kteří se o fyzickém napadení a ztýrání policií nebáli mluvit, je za poslední rok sedm.

Došlo i k tomu, že policie prakticky odmítla pomoc napadenému, ač zavolána, dostavila se až po devíti hodinách, ačkoliv k místu činu měla jen pár set metrů cesty městskými ulicemi.

O každém z těchto případů je podrobný záznam, o každém z těchto porušení zákona byly informovány příslušné orgány, často přímo i vy.

Nad těmito hrozivými čísly musíme ale konstatovat, že nic nenasvědčuje tomu, že by se jimi kdo zabýval.

V nezákonostech a dokonce fyzickém násilí přece nelze pokračovat. Žádáme vás proto s veškerou naléhavostí, abyste se zabývali tak hrubým porušováním zákona, na něž vás upozorňujeme. Pokud některé z materiálů nebudete mít k dispozici, předáme vám je znova.

Václav Malý
mluvčí Charty 77

prof. MUDr. B. Flacák
mluvčí Charty 77

XXXXXXXXXXXXXX

Sdělení č. 254 /Odsouzení Jana Hrabiny/

Dne 14. června 1981 se konalo u vojenského obvodového soudu v Praze 4 hlavní líčení se signatářem Charty 77 Janem Hrabinou, dělníkem, nar. 1.1.1954 bytem Černokostelecká 105, Praha 10. Vojenskému soudnímu senátu předsedal npr. Jan Svoboda, prokuraturu zastupoval Bureš.

Jan Hrabina byl od 27.4.1981 trestně stíhaný pro nenastoupení základní vojenské služby podle § 269 odst. 1 tr.z. a 4.5.1981 byla na něj uvalena vazba. Jan Hrabina totiž odmítl 30.3.1981 nastoupit pětiměsíční prezenční službu, když předtím odpracoval v n.p. ČKD 19 měsíců v rámci základní vojenské služby. V dopise zaslalaném 29.3.1981 obvodní vojenské správě v Praze 10, v němž žádá o zrušení služby v ČSLA mj. piše: "Ve Vídni se již 261x sešli zástupci mnoha zemí, aby jednali o snížení stavu vojenských sil ve střední Evropě, zatím bez viditelného výsledku. Jsem přesvědčen, že k vytváření skutečného pokoje mezi lidmi nestačí pouze diplomatické jednání, ale je třeba i osobního nasezení těch, kteří v samotné vojenské službě vidí přípravu k válce. V postupném odbourávání povinné vojenské služby vidím krok k mírovému soužití."

Prokurátor argumentoval společenskou nebezpečností a škodlivostí jednání obžalovaného a navrhl dvouletý trest odnětí svobody. Soudní senát bez uvedení nových přitěžujících okolností v odůvodnění svého rozhodnutí odsoudil Jana Hrabina k nepodmíněnému trestu odnětí svobody ve výši třiceti měsíců. Odsouzený se proti rozsudku ihned odvolal. Ve své závěrečné řeči mj. pravil: "Nedávno jsem si v tisku přečetl tyto dvě myšlenky: a/ vodítkem pro zítřek nemusí být příprava na válku, b/ stále přibývá těch, kdo si uvádají, že politika odmítání jednání a spoléhání se na vojenskou sílu je politikou odmítání zdravého rezumu. Jsou-li tato slova L.I. Brežněva upřímná, pak jsem trestán za to, že tento základ skutečné mírové koexistence se pokouším dovést do konkrétního důsledku."

Jsme přesvědčeni, že uzákonění úplné náhradní vojenské služby by rozhodně umožnilo mnohým jednotlivcům naší společnosti žít důsledně podle svého svědomí a přesvědčení a dalo by záruky společenského respektování a tolerancie osobních názorů a životních rozhodnutí. Zároveň by určitě přispělo k časnému zlepšení služeb zákonně stanovených jako náhradní místo vojenské

služby, např. v oblasti zdravotnictví a sociální či jiných oblastech, v nichž je možno plně rozvíjet osobní humánní iniciativu.

23.6.1981

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
člen Mezinárodní federace pro lidská práva
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Sdělení č. 255 /Jiří Gruntorád bude souzen/

Ve dnech 6.-9.července 1981 má u Městského soudu v Praze ve Spálené ulici v místnosti č.56A v prvním patře proběhnout hlavní líčení s osmadvacetiletým Jiřím Gruntorádem, který je od 17.prosince 1980 ve vazbě v ruzynské věznici /viz naše sdělení č.225/.

Městský prokurátor JUDr.František Kubát ho žaluje z tr.činu podvracení republiky podle § 98/1 tr.z. Skutečným motivem trestního stíhání Jiřího Gruntoráda je zřejmě jeho ediční činnost, kterou konal mezi mladými lidmi. Slo o rozšiřování literárních textů, které přesňovaly rámcem úředně produkované literatury, tedy o kulturní činnost obdobnou působnosti edic Petlice či Expedice. Obžaloba však pro rozptýlení kompetentní pozornosti podsouvá obviněnému celou řadu dalších aktivit, které se snaží subsumovat pod pojem podvracení republiky. Tak např. z tríště nepodstatných poznatků dovozuje obžaloba, že se obviněný "zejména angažoval při vydávání" neoficiálního časopisu FORUM, že "se v rámci své činnosti podílel na rozmnožování a rozšiřování tzv.Hnědé knihy /jedná se o sborník dokumentárních materiálů o soudním procesu s hudebníky Plastic People a DG 307-požn.red./". Již ze samotné obžaloby vysvítá, že evidentně zcela nedoložená jsou další obvinění: "Obviněný pravidelně sledoval vysílání rozhlasových stanic "Hlas Ameriky" a "Svobodná Evropa". "Obviněný Gruntorád udržoval písemný styk se stanicí "Svobodná Evropa". Pro obě tato tvrzení - jak vyplývá ze spisu - neexistuje žádný písemný doklad ani svědecká výpověď, a vzhledem k tomu, že obžalovaný v celém přípravném řízení nevypovíděl-vůbec nic, je zjevné, že jde o čistou konstrukci, nehledě na problematičnost trestnosti věci samé. Totéž platí také o tom, že "obviněný se dále podílel na shromažďování údajů o vyšetřování a tr.řízení různých osob a získané informace poskytoval VONS", či "aktivně se podílí na činnosti VONS". K tomu musíme podotknout, že žádný z členů VONS nebyl k případu Jiřího Gruntoráda vyslýchán, ostatně o legalitě VONS a jeho činnosti nelze pochybovat, již vzhledem k tomu, že je členem Mezinár.federace pro lidská práva, organizace s pověřením hlasem v OSN. Zaujatost obžaloby je vidět i z toho, že její formulace "obžalovaný měl vůči tr.řízení negativní postoj a v průběhu přípravného řízení se choval tak, jak nabádá jeden z protistátních letáků "Poučení I."... s obviněným nebylo možno navázat žádný kontakt a ke své trestné činnosti ani nevypovídal. Obviněný na svou obhajobu nic neuvedl.. a vyšetřování bylo ztíženo tím, že řada osob, které byly slyšeny jako svědkové, využila zcela nebo částečně svého práva odmítnout svědeckou výpověď ve smyslu ust. § 100/2 tr.ř." jsou jasným dokladem, že využití zákoných práv obviněného a svědků nevypovídat sugeruje prokurátor jako eventuelní přítežující okolnost pro obžalovaného. /V klimatu, v němž v současné době politické procesy v ČSSR probíhají, je to výsce pravděpodobné/. Do stejné kategorie výroků, jako jsou výše citované, patří i tvrzení v pasáži obžaloby, zabývající se Gruntorádovou ediční činností, kde jsou autoři vydávaní Gruntorádem, označeni takto: "Většinou se jedná o signatáře Charty 77, což samo o sobě upřesňuje charakteristiku a způsob nazírání těchto autorů." V tomto výroku spatřujeme pokus vytvořit precedens pro paušální postih skupiny osob, jež pouze využily svého ústavou zaručeného petičního práva.

O průběhu a výsledku procesu budeme informovat.

1.července 1981

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
člen Mezinárodní federace pro lidská práva

Sdělení č.256 /Jiří Gruntorád odsouzen/

Ve dnech 6.-9.července 1981 proběhlo u Městského soudu v Praze za předsednictví JUDr.Jana Rojta hlavní líčení s Jiřím Gruntorádem /viz naše sděle-

ni č.255/. Po celé čtyři dny byla soudní budova stržena mnaha příslušníky VB a StB, kteří nikomu z přátel J.Gruntoráda nedovolili do budovy vstoupit. Dokonce družka J.Gruntoráda se nesměla soudního jednání zúčastnit, takže procesu nebyl přítomen vůbec nikdo z blízkých obžalovaného.

Senát rozhodl, že se Jiří Gruntorád dopustil tr.činu podvracení republiky dle § 98/1 tr.z. a vynesl rozsudek, jímž ho odsuzuje ke čtyřletému trestu odňtí svobody ve II.NVS a současně mu ukládá ochranný dohled na dobu tří let, což je maximální možná výměra. Odůvodnění rozsudku nám dosud není známo, lze však předpokládat, že je stejně jako v obdobných případech - v podstatě totožné s odůvodněním obžaloby.

Pokud víme, je to první případ, v němž byl uložen ochranný dohled při odouzení za prvohlavový trestný čin. Uložení ochranného dohledu za údajný politický delikt nemůže obstát, protože ochranný dohled lze uložit podle zákona jen tehdy, pokud bez uložení ochranného dohledu nelze očekávat, že pachatel povede řádný život pracujícího člověka /zákon o ochranném dohledu č. 44/1973 Sb., § 4/2/. Pojem řádný život pracujícího člověka nelze totiž v žádném případě podmínovat politickými kritérii. To by bylo v naprostém rozporu s ústavou i s mezinárodními pakty o lidských právech.

9.7.1981

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných

Československá liga pro lidská práva

-člen Mezinárodní federace pro lidská práva

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Zpráva o odouzených - duben až červen 1981

Petr Uhl

V posledních dnech března byl Petr Uhl, ještě s dalšími 7 vězni z Mírova odouzenými podle hlavy první tr.z., izolován do prostoru bývalého kázenského oddělení /úsek 1/1/. Policie věznové jsou ubytováni v jedné místnosti a ve druhé mají pracoviště. Vycházky probíhají rovněž odděleně, takže styk s ostatními vězni je zcela vyloučen. Vzhledem k tomu, že už nejsou na světnicích s několika desítkami dalších vězňů, upravily se i mezilidské vztahy. Petr byl však bohužel přeřazen na jinou práci, která je méně placená, takže rodina dostává asi o 150-170 Kčs méně a kapeané se Petrovi snížilo cca o 30 Kčs měsíčně. Nepodařilo se přesně zjistit o jakou práci se jedná, pouze víme, že něco piluje.

Poslední návštěvu měl Petr Uhl 24.května. Mohl jej navštívit tchán Jaroslav Sabata, se kterým se Petr dva roky neviděl, protože byl také ve vězení. Jako obvykle byla na návštěvě manželka s dětmi. Balíček nebyl povolen, pouze toaletní potřeby, vitamíny a květiny. Petr byl proti předešlým dvěma návštěvám značně pohublejší, ale v dobrém psychickém stavu. Všechny přátele pozdravuje.

Z dopisů vyjímáme: "S určitým potěšením jako narozeninovým dárkem přicházím i já: přestal jsem před 14 dny kouřit. Zatím to jde a myslím, že to už vydržím a že znova už nezačnu. V podmínkách v nichž nyní jsem, to bylo dost nutné, přestalo nás ostatně víc a vzájemně se podporujeme. Ted si aspoň budu moci občas kupit něco málo k jídlu a objednat si noviny. Ještě ti musím napsat, že se mi mnohem lépe dýchá a že jsem hlavně získal dobrý pocit, který je pro mou situaci a pro situace, které mohou nastat - velmi potřebný a vlastně nutný".

"Přečetl jsem v poslední době pár knížek: 21 let v Argentině od nějaké Kodýtkové /celkem nezajímavé/, Do vrabčů jako když střelí-povídky Honzy Beneše z konce 50. a zač. 60.let /dobrá/ a cestopis nebo spíš povídání o Japonsku -100 pohledů na Japonsko od manželů Winckelhofferových - což jsou orientalisté, kteří v Japonsku byli asi 10 let a vědí o čem piší. Ted čtu zase Malaparteho a to Kaput. Je to zajímavé a je tam hodně francouzských dialogů. Nám tu půjče ného ještě Pana Tadeáše od Adama Mickiewicze, už se na to těším."

"V minulých 14 dnech jsem méně četl knihy, posledních 10 dnů se zase dívám na TV, viděl jsem hezkou inscenaci z Bratislavы od Goldoniho a pár dílů Dietlova seriálu Okres na severu, který má sice zdánlivě parodické polohy, ale v podstatě posiluje technokratické myšlení inkluzive iluze, že "vše je v lidech Že divák odmítne to, co sleduje jako idealizaci. Z psychologického hlediska

je zajímavé sledovat zdánlivě kritické, ve skutečnosti však konforrní reakce, který seriál vyvolává."

Václav Havel

Odsouzen na 4 a půl roku vězení v I.NVS, poslední rok a půl vězněn v pracovním táboře v Heřmanicích u Ostravy.

V polovině dubna t.r. byl izolován od V.Bendy a J.Dienstbiera, kteří byli převezeni do jiných věznic. Po jejich odjezdu má pochopitelně ještě méně informací z venku než dříve, nesmí si ani nedále nic psát atd., takže se podmínky jeho trestu ještě zhoršily.

6. června se konala návštěva za obvyklých podmínek, při níž se hlavně vyptával na postih členů rodiny, o kterém byl informován jen útržkovitě-dopisy na toto téma nedostal. Manželka i bratr byli 6.5.t.r. zadrženi policií a po 4 dnech vazby propuštěni, jsou však obviněni z tr.činu podvracení republiky podle § 98/1,2 tr.z. a nadále stíhání na svobodě. V rámci vyšetřování byli dotazováni mj. právě na Vaškovy dopisy a jak se zprávy o něm dostávají do ciziny./

Vašek má stále stejnou práci /sváření plamenem/, zdravotně se cítí celkem v pořádku až na hemoroidy, s kterými možná půjde na vyšetření do nemocnice. Nikol, že možná i jeho z Heřmanic přestěhuje, protože se prý má tento tábor předělávat na II.NVS.

Při návštěvě ho manželka a bratr informovali o představeních jeho her - Protest v březnu v Peříži a Horský hotel ve Vídni v květnu t.r. Potěšilo ho, že některé kritiky pochopily obecnou platnost a skutečný smysl jeho dramat.

V srpnu má v úmyslu si požádat o podmínečné propuštění v polovině trestu.

Václav Benda

Odsouzen na čtyři roky vězení v I.NVS, dnešní adresa V.B., PSl/6, 435 34 Libkovice.

Správa věznice povolila V.Bendovi 1.4.1981 mimořádnou návštěvu, když předtím zakázala, aby se účastnil pohřbu matky jeho ženy.

Dne 10.dubna byl Vašek převezen z Heřmanic do NVÚ pro mladistvé v Libkovicích, kde je izolován od Václava Havla a Jiřího Dienstbiera, avšak dostává lepší jídlo /dokonce máslo a maso se občas objeví/ a došly mu i pozdravy od přátel na svobodě. O své práci a podmínkách věznění nesměl dosud psát v dopisech ani mluvit při návštěvě, která se uskutečnila v řádném termínu 30. května a které se jako obvykle účastnila jeho žena a všechny děti. Atmosféra návštěvy byla mnichem lepší než v Heřmanicích /presto, že probíhala v oddělené místnosti, za stálé přítomnosti vychovatele a po upozornění, o čem jedině je dovoleno mluvit/. Vašek celkově zhoubil asi o 9 kg, ale cítí se zdravotně dobře.

Z dopisů vybíráme úvahu určenou starším synům:

"Byl jsem vždy mládenec bystrý a tudiž také oslnivě a nadmíru řečný - a totéž v bleděmodrém si pamatuji a předpokládám u Vás obou. Bylo mi vždy jasné, že řeč je nesmírné bohatství a také neobyčejně účinná zbraň za všech okolností, od odpovídání či debat ve škole po přemlouvání lidí vůbec a krásných dam zvláště. Právě proto chci s Vámi dnes hovořit o výhodách mlčenlivosti, přičem podotýkám, že mi teď vůbec nejde o její čistě technickou prospěšnost, za speciálních okolností, -protože to se snad mezi lidmi našeho druhu rozumí samo sebou. Jde mi o to, že mi v životě dost dluho trvalo, než jsem pochopil význam příslibu "nestarejte se, co budete mluvit, až vás před ně /neprátele/ přivedou: Duch svatý bude svědčit za vás a promluví vašimi ústy"- či jak to přesně zní. Naopak jsem vždy dával přednost tomu, mit vše dobré připraveno a pečlivě promyšleno a snažit se to za každou cenu přednést. A přesto si pamatuje, že je nesmírně významné, když člověk není zaposlouchán jen do své vlastní řeči, dovede si odpustit zbytečná slova a účastnit se rozhovoru mlčky. Neboť pak má možnost lépe pochopit a v pravou chvíli se mu neomylně dostane hlasu a vnuknutí, často nakonec vůbec bez slov nebo jediným gestem či větu rozreší to, na co by hodiny plánování debatování stejně nestačily. I ten druhý, je-li to přítel, během toho Tvého mlčení lépe pochopí, co se vlastně snaží vysvětlit a jaké místo hledá. A je-li to nepřítel, pak v něm během Tvého mlčení budou vznikat obavy a zmatek, sám se zaplete do své řeči a mylného odhadu sil, sám poukáže na svá slabá místa a odradí si své spojence - a posléze

se ten, z koho řel strach a kdo měl mít nad Tebou vrch, bude trást před Tvým jedním slovem a čekat jako na vysvobození na Tvůj verdikt. Tato báječná rada do života však předpokládá jednu drobnou podmínečku, nemí to být mlčení hlas posti či dokonce zbabělosti, člověk musí pevně stát v pravdě a s pravdou a být připraven v Jeho jménu s úsměvem přjmout každý dar /pozor, zrovna tohle dovede málokdo/ i každé ponížení. Abych to ukončil obrazem: je to mlčení mračna, které každou chvíli hrozí bleskem i slibuje životodárný déšť, ne prázdné těkání nějakého rozevlátého a zplihlého čaru, jehož ticho je dobré leda tak k tomu, aby občas zakrylo nějakou tu nepravost."

Jiří Dienstbier

Odsouzen ke 3 letům odňtí svobody v I.NVS. V současné době vězněn v NVÚ Plzeň-Bory. Adresa: J.D., nar. 20.4.1937, úsek III/2, PS 335, 306 35 Plzeň 1.

Kolem 2. dubna 1981 byl J.Dienstbier přemístěn z tábora v Heřmanicích do NVÚ Plzeň-Bory. Tuto změnu hodnotí J.D.zatím kladně. Z jeho dopisu k tomu vyjímáme: "Cesta byla trochu symbolická, návrat z dalek domu a po dvou rocích kousek od domova odjezd nedaleko. Největší zážitky mám z jarní Prahy. Spatřil jsem nejen dokončený palác kultury, ale rozkvetlý zlatý déšť na vyšehradských svazích, mrknul jsem na nás dům, pak na Květin... V Kartozské jsem se rozhlížel, ale měl jsem smíšené, nespacířil jsem nikoho, koho bych mohl pojmenovat, ale bylo to i tak milé. Trochu se mi zastesklo a stýská - i po Vašicích - ale smutek patří až na dno našich srdcí. Tam musí kořenit city a pocity podstatnější. V dalším dopise piše: "Překvapení jsou holt různá a až na to rozdělení skoro vesměs přijemná. Nemám ve zvyku ani si nemohu dovolit stěžovat, tentokrát musím ještě dodat, že zatím nemám na co. Nedělám si ovšem žádné iluze, ale v poslední době se mi svět zdá přijemnější a nadějnější než loni. Konečně i to razmíštění o něčem vypovídá a o výhodách p e v n é proti táboru ví každý, kdo s tím má sebemenší zkušenosti. Toto téma však nemám dosud zažité, zatím se po malu rozkoukávám, abych si vytvořil ekonomické návyky. Neb správná organizace času, znalost napjatých a volných úseků, požadavků a jejich hierarchie, je nejdůležitějším předpokladem co nejklidnějšího průběhu zdejšího života. Když odpočinek od každodenního pražského shonu, tak tedy důkladný." "... Jsou to vlastně staré pravdy o tradici, která je nezastupitelná a je něco jiného být zassazen do prostředí, byt na okraj, starého kulturního historického města s vlastní tváří nebo trávit čas na periferii amorfni aglomerace. I když to na podstatě věci samé nic nemění, rozdíl je v kultuře chování lidí. A formy chování, jak jsem ostatně vždy tvrdil, jsou pro každodenní život mnohem významnější než si jsme ochotni někdy připustit. Konečně je tu relativita a z horšího do lepšího se dobře leze."

Zdravotní stav J.D. je stále týž: "Jak vidíš, mám poněkud roztřesenou ruku. Zlobí mě mé staré neduhy, rameno, páteř a loket právé ruky a ty křeče v levé části břicha. Nové choroby žádné, váha v kalhotách 77 kg, dobrá mysl."

V Plzni byl J.D.přidělen na úsek, který pracuje v knihvazárně. S prací je zatím spokojen/.. "kniha je přeci jen pro mne ušlechtilejší materiál než kov"/, i s ohledem na zdravotní stav - je tu středně těžká práce a rozmanitý pohyb.

14.dubna /měsíc po návštěvě v Heřmanicích/ měl J.D. v rámci celovězenského návštěvního dne na Borech návštěvu příbuzných a povolený tříkilový balíček. Návštěva probíhala stejně jako v Heřmanicích v oddělené místnosti, ale v mnohem neformálnější, uvolněnejší a přátelstější atmosféře. Hovořili jsme bez přerušení, ukončení návštěvy nebylo tak striktní jako v Heřmanicích. Kromě balíčku jsme mohli dát J.D. dva páry ponožek, kleštičky na nehty a ovoce. Konečně jsme se jednou vraceli bez jazykových učebnic, vychovatel je přijal s tím, že je zatím uschová a vydá J.D. po dvou měsících, pokud nebudou "potíže". Taková je na Borech praxe. J.D. vypadal velice dobře a jeho náslada svědčila o dobrém psychickém stavu.

J.D. si 29.listopadu 1980 podal žádost o podmíněné propuštění po uplynutí poloviny trestu. 15.června 1981 projednával jeho žádost na veřejném zasedání okresní soud Plzeň-město. Do jednací síně byli puštěni příbuzní i kamarádi J.D. a o přestávce s ním většina mohli asi čtvrt hodiny hovořit. Žádost byla zamítnuta s odůvodněním, že byl J.D. v průběhu dosavadního výkonu-trestu pětkrát kázensky trestán. Ve své řeči zopakoval J.D. zhruba všechna svá stanoviska, která výjadřil při obou soudních ličeních. Hájil se tím, že tresty byly nesprá

vedlivé a účelové, jak dokazuje ostatně i skutečnost, že v Plzni, kde je s ním zacházeno jako s "normálním věznem" a není mu věnována žádná "zvláštní pozornost", trestán ještě nebyl. Naopak, byla mu udělena pochvala, za kterou má povolen jeden tříkilový balíček navíc.

Jan Hrabina

Z dopisu Jana Hrabiny Vyjímáme:

"..Poučený cestopis "Trosečníkem o své vůli" napsal dr. Alain Bombard, který na vlastníku chtěl dokázat, že trosečník, ocitnulý se na vratkém plavidlu bez jídla a vody může přežít značnou dobu bez pomoci. Zhrozil se statistik, které uváděly, že trosečníci /pokud neutonuli/ umírali během několika hodin hrůzou, v nejlepším případě během několika dní žizní. Záchrana, která se objevila během několika dnů byla zbytěčná. Trosečníci věděli žalostně málo jak se bránit strachu, žizni a nepohodě a Bombard se rozhodl, že vyzkouší vlastní recept, který asi 1-2 roky připravoval v Oceánografickém muzeu.

Na malém gumovém člunu /4x1,5 m/ přeplaval Atlantik. S sebou měl pouze kompas, sextant a miniplachtičku. Vodu a jídlo žádné, jenom prut a síť. Celých 60 dní se živil uloveným planktonem a syrovými rybami, dokázal, že 6-denní může pít mořskou vodu, když následující 3 dny s pitnou vodou a pak zase klidně 6 dnů může pít mořskou. Pitnou vodu /resp. sladkou získával deštěm, nebyl-li po ruce ždímá v kožili ryby atd./ netuďu to roztahoval, prostě dokázal, že to jde. Je to fantastická morální i praktická injekce pro všechny potenciální trosečníky a navíc vyvrátil všechna platná tabu. A aby byl nějaký Happy-end, záchranné čluny na lodích jsou postaveny podle jeho konstrukce a vybaveny vším nezbytným též podle něj. "Likvidátory" hrůzy už posloužit nemohli, ale tady může pomocí vlastním příkladem.

Mě tam zaujalo ještě něco jiného: asi po deseti dnech plavby začal velmi listovat svého rozhodnutí, objevil "nesmyslnost" svého konání, prožitá hrůza mu našeptávala, že jeho pokus jako důkaz stačí, strach a stesk za manželkou už už stáčely kormidlo zpět k pevnině. Takovýchto krizí prožil několik a přesto vždy vydoloval špetku sil a odolal pokušení /asi 2x za cestu potkal lod/. V době zkoušky mu bylo 27 a 3/4 a doma nan Čekala manželka s dvouměsíční dcercou Natálí. Manželka přijala rozhodnutí s pocitopením a bez zbytečné hysterie /tím vyjadřuji pocit a obdiv Jitce za obdobný postoj/. A tak i já, vězen z vlastní vůle, možná časem přijdu na "zbytěčnost" své cesty a budu stáčet plachty do přístavu domova. Věřím však, že přijde-li taková chvíle, budu moci spustit kotvu- jeho příbeh. Měl bych poděkovat dr. Bombardovi za to, že nepomáhá jen trosečníkům moje ale i souče, zdánlivě tak klidné, pevné a bezpečné. Samozřejmě, dá se namítat, že ho nad vodou drželo vědomí uznání, popularity a slávy Omy! Na vodách Atlantiku mu byla poměrně blížší a jistější smrt a ne pozemské radovánky /asi v polovině cesty sepsal závěr/. Děkuji mu i za to, neboť korunování nečekám a ani čekat nemohu, spíš naopak, a přesto lze uchovat smysluplnost konání.

Vcelku jsem zde spokojen, i když jsou na světě příjemnější místa..."

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Zpráva o zadržení a výslechu Vlastimila Třešňáka

V pondělí 13.7.1981 ve 21,30 hod jsem byl s svými přáteli Annou Doležalovou, Pavlem Brunhoffem, Tomášem Tomáškem a Josefem Volfíkem příslušníky VB a StB zadržen a předveden do budovy KS SNB v Bartolomějké ul. č. 7. Když jsme byli shromážděni ve vstupní dvoraně budovy, odkud jsme byli postupně odváděni k výslechu. Já jsem byl odveden jako poslední. Můj výslech trval přibližně do 3 hodin 30 minut ráno. O otázkách a metodách jakými byl veden nechci hovořit. Poté jsem byl odveden do celý předběžného zadržení. Spal jsem té noci asi 1-2 hodiny. Výslech pokračoval týž den, t.j. 14.7.1981 zhruba po poledni. O otázkách a metodách jakými byl veden nechci hovořit. V paměti mi utkvěla vata o "rychle jedoucí dvánáctitunce plně naložené pískem". Výslech trval až do okamžiku, kdy jsem dostal nervový záchvat. Špatně se mi dýchal, cítil jsem bolest v srdeční krajině a nemohl jsem se z vlastní vůle pohybovat. Byl jsem přenesen na lůžko a vyšetřil mne přivolaný lékař. Byly mi podány uklidňující prášky. Poté jsem byl odvezen zpátky do celý předběžného zadržení, kde mi bylo povoleno ležet na lůžku i během dne. Nasítří, t.j. 15.7.1981 jsem byl vyslychan znovu, tentokrát asi půl hodiny. Po výslechu jsem byl opět odveden do CPZ, odkud jsem

byl bez dalšího propuštěn ve čtvrtek 16.7.1981 ve 2 hodiny 50 min.ráno. Na závěr bych chtěl dodat, že si přestávám být jist svým životem.

Vlastimil Třešňák
Praha 1, Dušní 8

XXXXXXXXXXXXXX

Paní Simone Veil předsedkyně Evropského parlamentu
Strasbourg

Praha 18.června 1981

Vážená paní,

obracíme se na Vás po uvěznění Evy Kantůrkové, české spisovatelky a novinářky, signatářky Charty 77, jakož i spoluautorky její poslední knihy publikované ve Francii pod titulem "Dvanáct žen v Praze". Eva Kantůrková nám kladla otázky a my jsme na ně - každá svým způsobem - odpovídaly. Kniha je obrazem našeho každodenního života, našich postojů, myšlenek, našeho konání. Pravděpodobně za tuto knihu, za své romány, za fejetony a úvahy, "publikované" jen rukopisně, v zahraničí pak časopisecky a knižně, má být Eva Kantůrková - podobně jako i další obhájci lidských a občanských práv - souzena za "podvracení republiky" /dle § 98 tr.z.ČSSR. Hrozí jí - stejně jako téměř ostatním - ztráta svobody na 3 až 10 let./

Opět je tu souzena literatura, tvůrčí kritické přesvědčení, vyslovení demokratických myšlenek a zásad. V Evropě konce 20. století po konferenci v Helsinkách, Bělehradě, Madridu je takový výklad základních práv občana paradoxní, nicméně je skutečný.

Jestliže mají helsinské principy vejít v život všech signatářských zemí, mělo by se stát takové jejich nerušení předmětem aktuální pozornosti *ja* konkrétních kroků všech těchto zemí.

Vážená paní, prosíme Vás o podporu našeho stanoviska. Eva Kantůrková - stejně jako řada dalších pronásledovaných občanů, signatářů a přátel Charty 77 - nepatří do vězení. Zádáme o jejich neprodlené osvobození. Jejich stanovisko i jejich konání zaslouží zájem a uznání veřejného mínění Evropy.

Podepsání v.r.

Jarmila Bělíková

Olga Havlová

Jiřina Hrabková

Věra Jirousová

Marie Rut Křížková

Dana Němcová

dr. Gertruda Sekaninová-Čakrtová

Anna Sabatová

Dr. Libuše Šilhanová

Za správnost podepsána: Alžběta Hronská.

XXXXXXXXXXXXXX

P.E.N. CLUB
/MATSON INTERNATIONALE/
6, r. François Miron
Paris 4 e
France

24.5.1981

Vážení pánové,

dne 7.května 1981 v 6 hodin ráno přijelo na naši venkovskou chalupu pět pracovníků Státní bezpečnosti, kteří zde provedli rozsáhlou domovní prohlídku a zatkli mou ženu, českou spisovatelku a signatářku Charty 77 Evu Kantůrkovou. V její nepřítomnosti následovala ještě prohlídka pražského bytu a 11.května - v den jejich 51.narozenin - jsem se dozvěděl, že byla obviněna z tzv. podvracení republiky a že je na ni uvalena vyšetřovací vazba. Při domovních prohlídkách bylo s knihami, časopisy, různými texty, fotografiemi a osobní korespondencí zabaveno i na 900 stran rukopisných poznámek, glos, výpisků a rozepsaných textů - prakticky celý literární archiv autorky, která právě začínala pracovat na svém novém románu.

Čeho se vlastně Eva Kantúrková dopustila?

Moje Žena je absolventka filosofické fakulty Karlovy university v Praze, novinářka a od šedesátých let se věnuje literatuře. V roce 1969 po administrativním rozpuštění Čs. svazu spisovatelů, jehož byla členem, měla dvě možnosti: buď se ucházet o vstup do nově utvářené výběrové organizace tzv. angažovaných a nastupujícího vedení oddaných spisovatelů nebo pokratury a zvolit tak cestu existenční nejistoty, říkají a pronásledování.

Většina na světě existuje spisovatelé, kteří nepíší jen z pouhých konjukturálních a obživních důvodů, ale tvoří podle svého nejvnitřnějšího přesvědčení a svědomí a svým dílem vytváří tzv. neoficiální literaturu. Také moje Žena po uzavření všech oficiálních publikačních možností nadále pilně pracovala. V sedmdesátých letech napsala řadu fejetonů, drobnějších literárních prací, dva rozsáhlé romány a v roce 1980 dokončila svoji poslední knihu rozhovorů, věnovanou signatářkám Charty 77 a ženám odsouzených členů Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných. Její dílo se říší mezi přáteli v zahraničí, ve Švédsku a NSR. Vzhledem k nenormálnosti svého postavení /zákaz cestování, sledování pošty, nemožnost zprostředkování státní literární agenturou/ zvolila si svým literárním zástupcem v zahraničí západoněmeckého občana, spisovatele Otta Filipa, člena Vaší organizace.

V současné době je Eva Kantúrková pro uvedené skutečnosti obviněna z tzv. podvracení republiky. Po novináři Jiřím Ledererovi, který si již odpykal tříleté vězení za rozšířování české neoficiální literatury v zahraničí a dramatiku Václava Havla, který je dosud vězněn, se tedy v Praze chystá další proces, ve kterém má stát před soudem v roli obžalované-spolu s představiteli české a slovenské inteligence - další spisovatelka. Jen něnozí čeští literáti, známi ve světě z období šedesátých let /Ladislav Fuks, Jiří Sotola, Bohumil Hrabal/ se po roce 1968 za cenu nedůstojných omluv hry na "svedené a pomýlené" připojili k současné oficiální kultuře. Mnohem více českých spisovatelů si naproti tomu zvolilo exil, některým bylo v návratu do vlasti zabráněno, takže počet významných představitelů české literatury v exilu se povážlivě zvyšuje: Josef Škvorecký, Arnošt Lustig, Milan Kundra, Jan Beneš, Pavel Kohout, Jan Vladislav a další. Situace těch, kteří se rozhodli vytrvat a tvořit i v těžkých podmínkách doma, kteří chtějí svému národu i světu podat co nejpravdivější svědectví o době, poměrech a lidech v dnešním Československu, se tak stává stále neunosnější. Jakýkoliv pokus o neoficiální kolování alespoň strojopisných textů, snaha o uplatnění jejich literárních děl v zahraničních nakladatelstvích a případné vydávání jejich prací v českém jazyce tzv. exilovými nakladatelstvími - to vše je podle výkladu některých zákona této země považováno za podvracení republiky a označováno za diverzní činnost řízenou jakýmsi mezinárodními centrála mi a organizacemi.

To vše se děje ve dvacátém století, v době stále se rozšiřující výměny informací a uměleckých děl, díky kterým se to ve střední Evropě a navíc v zemi, ještě Národní shromáždění ratifikovalo Mezinárodní pakt o občanských a politických právech, jehož článek 19, odst. 2 říká: "Každý má právo na svobodu projevu; toto právo zahrnuje svobodu vyhledávat, přijímat, a rozšiřovat informace a myšlenky všeho druhu, bez ohledu na hranice, ať ustaň, písemně nebo tiskem, prostřednictvím umění nebo jakýmkoliv jinými prostředky podle vlastní volby." To vše se děje v zemi, jejíž oficiální propaganda, lidičkou poměry v kapitalistických zemích v těch nejčernějších barvách, se většinou opírá o vkritické postřehy z novin a časopisů, knih, filmů a uměleckých děl svobodně v těchto státech vydávaných. A děje se to v době, kdy v mnoha západních zemích existují zcela legální opoziční komunistické a dělnické strany se svými aparáty, organizacemi a tiskem, které programově usilují o změnu kapitalistického systému.

Vážení pánové,

moje Žena se přes všechno říkávání a vyhrožování Státní bezpečnosti /ustavičné výslechy, zadružování na 48 hodin/ rozhodla svoji zemi neopustit a zachovat si jako spisovatelka vlastní tvůrčí a svědomí. Vedou ji k tomu i odstraňující skutěnosti spisovatelů, kteří obhajovali a oslavovali svými

dily československé pověry v padesátých letech, včetně nezákonné politických procesů, jejichž výsledky byly později zrušeny a oběti rehabilitovány. Literatura mé ženy - i když není v souladu s vládnoucí ideologií dnešního československého státu - má přitom výrazně humánní a socialistický charakter a její hlavní tématikou jsou složité etické problémy života dnešního člověka. Za tento statečný postoj čeká nyní autorku dlouhá vyšetřovací vazba a zřejmě i nemalý trest, jehož horní hranice u par. o podvracení republiky činí 10 let vězení.

Obracím se proto na Vaši organizaci a všechny evropské spisovatele s náležavou prosbou o pomoc. Věřím, že zvážíte Vaše možnosti nejen jako spisovatelé, ale i jako lidé s velkým vlivem na veřejné mínění a vlády svých zemí a podniknete konkrétní kroky k osvobození mé ženy.

S úctou Jiří Kantárek
býv. redaktor Čs. televize
Praha

PS Tento dopis posílám na vědomí i nakladatelství ALBA ve Stockholmu a LANGERMÜLLER v Mnichově, kde moje žena vydává své literární práce.

x x x x x x x

Životopis Karla Kyncl

Karel Kyncl, nar. 6.1.1927, signatář Charty 77

Do roku 1969 pracoval jako novinář a překladatel. Autorský přispívání do různých deníků, časopisů a publikací, ale těžiště jeho práce byla v Čs. rozhlasu. V první polovině 60.let zastával místo stálého zpravodaje ve Spojených státech a krátce po návratu domů se stal zpravodajem pro jiho-východní Asii.

Počátkem r. 1968 se vedle zahraniční problematiky začal orientovat i na problematiku domácí. /podílí se na pořadech Písničky s telefonem aj./. Podobně zaměřil svou práci i v Čs. televizi, kam přešel na podzim téhož roku. Po účasti na přímo odvysílaném pořadu o Janu Palachovi v únoru 1969 nesměl již na obrazovku a brzy nato byl jedním z prvních, kdo dostal od Jana Zelenky výpověď.

V období 68-69 byl členem výboru pražského Svazu českých novinářů, členem FITESU a členem MV KSČ. Po jeho kritickém vystoupení byl z KSČ v r. 69 vyloučen a později i ze Svazu novinářů.

Od té doby již třináctý rok následuje systematická perzekuce. Je jmenovitě napadán nejen v tisku, rozhlasu a televizi. S velkými obtížemi shání jakékoli zaměstnání, odpovídající alespoň jeho zdravotnímu stavu. Kdykolik takovou práci najde, dříve či později následuje protipravní výpověď nebo je přefazován znova na místo a záměrně se mu mění náplň práce. Přestože je již léta významně nemocný, posudkovou komisi v Praze 4 je mu opakován odebírán invalidní důchod, jinými orgány v Praze 4 občanský, řidičský a technický průkaz, jednou prováděny pas a telefon.

Bráni se sice všemi dostupnými prostředky, dosahuje tu a tam dílčích úspěchů, ale nikdy ne nadlouho. Absolvuje desítky výslechů, několik domovních prohlídek, zadržení a v nepravidelných intervalech bývá na každém kroku sledován.

Poprvé na něho byla uvalena vazba 1. ledna 1978 a v létě byl odsouzen pro podvracení republiky na 30 měsíců do vězení. Strávil je zpoloviny v Ruzyni a zpoloviny na Borech. Podruhé na něho byla uvalena vazba 6. května 1981 rovněž pro § 96. Jeho nynější adresa je opět: Karel Kyncl, 6.1.1927, PU 614 PS 09, 161 08 Praha 6-Ruzyn.

8. června 1981

x x x x x x x

Z dopisu Jiřího Lederera Přítelům /lo. 6.1981/

... "S čím se tady mohou sejít lidé jako my, tedy lidé jako Vy. Našli jsme tu mnoho lidí příznivých naší společné věci. V Německu, v Rakousku, ve Francii i jinde.

Před několika dny jsme se vrátili z Rakouska. Byl jsem tam pozván rakouskou sekcí Amnesty International, oslavovala dvacet let své existence. Nebyl jsem tam pozván jako L., ale jako chartista a bývalý politický vězen. Ve Vídni jsme pobýli dva dny a za ty dva dny jsme měli jednu tiskovou kon-

ferenci, poskytl jsem interview televizi a přesnímu deníku Die Presse a potom jsme ještě byli s delegací Amnesty International u rakouského prezidenta Rudolfa Kirchschlägra. V rozhovoru se především mluvilo o uloze Rakouska jako neutrálního státu. Pan prezident charakterizoval rozdílnost poslání tří evropských neutrálních států takto: Švýcarsko se tradičně soustřeďuje na péči o postižené v době válečných konfliktů, Švédsko o lidi ve třetím světě a Rakousko se stará o jednotlivé případy politicky pronásledovaných. Hovořil jsem s ním o situaci v Československu a Polsku."...

..."Do Grazu jsme byli pozváni, protože zdejší skupiny Amnesty International měly už případ po delší dobu jako hlavní. Byli ti lidé tak trochu zvědaví i na "svého" člověka. A když jsme se sešli asi s dvaceti těmito lidmi, náramně jsme se spřátelili. Jsou to lidé vesměs mladí, mnoho univerzitních studentů mezi nimi. Naše setkání bylo pracovní, hovořili jsme šest hodin. Intenzivní rozhovor. Měli zcela konkrétní otázky, věděli, jak to u nás chodí. Graz, to je bašta zájmu o Československo, o Chartu a politické vězně. Jak oni třeba dopodrobna znají všechno možné okolo případu Rudolfa Battěka. Ale i jiných případů. A zároveň se snášeli radili, co mohou dál dělat, aby lidem u nás pomohli.

Znovu Vás upozornuji: to jsou obyčejní lidé, nikým neřízení a nikým neplacení, kteří mají eminentní lidský zájem o osud lidí, které osobně neznají, o osud lidí, kteří jsou u nás pronásledováni. Lidé, kteří do své intenzivní činnosti na obranu humanity investují vlastní čas i vlastní hmotné prostředky. Obětuji se pro jiné způsobem, který májí k dispozici. To není málo a to je uctyhodné. Cítili jsme se mezi nimi opravdu jako mezi svými. Konečně jsou to naši lidé, i když hovoří rakouskou němčinou.

Bylo to povzbuzující a radostné."

X X X X X X X X

Pan předseda SvČ KNV
Rada SvČ KNV
Ustí nad Labem

V České Lípě 8.7.1981

Vážený pane předsedo!

Obracím se na Vás s prosbou, aby jste přešetřil rozhodnutí pana KCT Dlabača, které vedla k tomu, že vlonském roce byl odebrán státní souhlas pro výkon duchovenské služby vikáři ČCE v Chotiněvsi Zdenku Bártovi a v letošním roce se taktéž stalo katolickému duchovnímu v Liběvsi panu kaplanovi Josefu Kordíkovi. Oba výše jmenovaní duchovní jsou mými kolegy a považuji za svou morální povinnost solidarizovat se s nimi a udělat vše pro to, aby opět mohli vykonávat své náležité povolání.

Oba spolubratry věří znám velice dobře a jejich práce na poli církve jsem si vždy velmi vážil. Sloužili na svých sborech občavě a čestně plnili ulohu duchovních a věřící ve sborech, kde oba zmínění pracovali, byli s nimi vždy spokojeni a přijímali jejich službu s věčností. Po kud je mi známo, ani jeden se nikdy neprovinil proti zákonům naší republiky-naopak stáli oba v předních řadách těch, kteří se snaží o to, aby zákony byly u nás vždy bedlivě dodržovány a každý občan naší země byl posuzován podle těch nejspravedlivějších měřítek.

Pro tože znám tyto jejich zmíněné vlastnosti, o to více mne překvapilo, rozhodnutí pana KCT Dlabača. S odebráním souhlasu pro výkon duchovenské činnosti oběma spolukolegům zásadně nesouhlasím a žádám Vás, pane předsedo, abyste se zasadil celou svou kompetencí o to, aby rozhodnutí pana KCT bylo revidováno a změněno ve prospěch dobrá, které přinese do vztahu mezi církví a státem více světla a pomůže vytvořit lepší nezilijské vztahy i v srdcích nejprostších členů církve, kteří chtějí věřit, že spravedlnost v socialistické zemi nakonec vždy zvítězí. Prosím Vás, abyste s tímto dopisem seznámil také členy Rady KNV.

Svou prosbu na základě práva, které vyplývá ze změny Ustavy ČSSR /čl. 29/ a doufám, že mne v brzké době budete informovat o tom, jaké kroky jste podnikli v celé záležitosti. Pevně věřím, že Vaše rozhodování bude vedeno pravou moudrostí a smyslem pro spravedlnost a pravdu.

S přáním všeho dobrého

Na vědomí:

Staršovstvo sberu ČCE v Chotiněvsi

Josef Kordík

Synodní rada ČCE

KCT pan Blabák

Miloslav Vašina

vikář ČCE /bez st.souhlasu/

nyní dělník v lomu

U nemocnice 9351, Česká Lípa

x x x x x x x x x

Moji přátelé,

V Praze 15. června 1981

Žijeme ve znamení tragických událostí, které pocitujeme jako přímé ohrožení, je to především pokus o vraždu Svatého Otce a nebezpečí hrozící Polsku.

Není se tedy co divit, že současně takřka bez povšimnutí proběhla nová, zatím nejrozsáhlejší vlna zatýkání v Praze, v Brně a v Bratislavě. Skutečně to vypadá tak, že se nás tyto nejnovejší represe přímo netýkají: mezi těmi, na něž byla uvalena vyšetřovací vazba, není tentokrát žádný křesťan. Možná, že si někteří z nás i trochu dýchli. Já však jsem vážně znepokoje ná. Vím toho z vlastní zkušenosti dost, abych si uvědomovala, že jde o spravedlivý trest, ale ani o náhodu.

Nemělo by význam domýšlet se, jaký je smysl a poslání této zvláštní akce, která nemá obdobu, a co z ní pro nás vyplýne. Měli bychom si však s naléhavostí, jak to vážnost situace žádá, položit otázku: co máme udělat právě v této chvíli?

Já sama bych se chtěla sjednotit s těmi, kteří za nás trpí ve věznících, jsou jednotit se s nimi tak dokonale, aby zůstávali v mém srdci, když se pokouší přiblížit k Bohu. Namítneže možná, že církev se přece odjakživa modlí za vězněné. Ano, ale sama přece zakouší, jak často se modlim pouze usty, zatímco srdce zůstává chladné. Ti, za něž se modlíme, by se měli stát temenem našeho srdce, tak abychom v nich dovedli vidět své nejdražší. Mám asi výhodu: možla jsem bezprostředně vnímat lásku muže, kterému uvěznili ženu a který za jediný den zešedivěl, byla jsem svědkem tichého zoufalství ženy, které uvěznili muže i syna. Pro mne je tedy snadnější žít v sjednocení s nimi. Přes všechny obtíže vás, moji přátelé, prosím s upěnlivou naléhavostí, jako by šlo o moje vlastní děti: modlete se za ně spolu se mnou. Věřte, že naše modlitby potřebují. Jsou strašlivě sami: byli vyrváni z kruhu svých rodin- a Boha mnozí z nich neznají. Žili však mezi námi, důvěřují nám a spoléhají na naši pomoc.

Jsou to: Eva Kantúrková, Jiřina Šiklová, Jiří Ruml, Jan Ruml, Karel Kyneš, Milan Šimečka, Jaromír Hořec, Jan Mlynářík /z poslední vlny zatýkání/. Ve vyšetřovací vazbě rovněž jsou a na soud čekají: Rudolf Batták, Jan Litomiský. Ve vězení jsou stále ještě členové VONS, kteří byli odsouzeni v říjnu 1979: Václav Benda, Václav Havel, Jiří Dienstbier a Petr Uhl. Vězňeni jsou rovněž Alfréd Černý a Jiří Grunwald. /Tento výčet aspoň není uplný. A řada dalších je vyšetřována na svobodě./

Obracím se také na Vás, naši duchovní otcové doma i v zahraničí: prosím Vás o vzpomínku při slavení eucharistie, tak abychom opravdu celá naše církev v jednotě prosila za ty, kteří jsou u nás vězněni pro své přesvědčení.

Zůstávám v Kristu Vaše Marie Křížková

Jablonecká 411

190 00 Praha 9-Prosek

x x x x x x x x x

Žádost o podporu v nezaměstnanosti

Na základě proklamovaného nejdekonalejšího systému sociálního zabezpečení jsem se rozhodl podat následující

ŽÁDOST

Vzhledem k tomu, že nejsem schopen najít zaměstnání ve své profesi /řidič/ v blízkém okolí místa trvalého bydliště a dále vzhledem k tomu, že, pokud se mně to podaří, jsem odmítnut dříve, nežli stačím nastoupit, žádám, aby mně byla poskytnuta podpora v nezaměstnanosti, případně jiná forma finanční podpory do doby, nežli budu schopen svoji rodinu živit obvyklým způsobem. Odůvodnění: mám tři nezletilé děti, které je nutno z výdělku zaopatřit. Jelikož je mně výdělek odmítán a znemožnován, jsem k tomuto krokovi donucen, aniž bych k jeho sám uznával jako nejhodnější.

Po delším hledání vhodného zaměstnání jsem si již dvakrát vyřídil veškeré

formality potřebné k nástupu do zaměstnání, včetně lékařské prohlídky s tím, že na základě "materiálů" není zájem o moji práci. V prvním případě šlo o Uhelné skladы Olomouc, v druhém o Okresní správu silnic v Olomouci v obou případech bylo pracoviště ve Šternberku, kam mám poměrně blízko. Vzhledem k tomuto uvedeným "materiálům" je málo pravděpodobné, že bych mohl v brzké době začít normálně pracovat. Dále je pod moji důstojnost, abych se kdekoliv doprošoval a ponížil do role žebráka už vzhledem k tomu, že na práci mám Ustavou zaručené právo a také mám právo pracovat v oboru, kterým jsem sebe i rodinu živil prakticky od začátku své pracovní praxe.

Dále navíc jsem vystaven nechutným inverativním některých neinformovaných spoluobčanů v tom smyslu, že "se mně nechce pracovat", což není pravdou a žádám MNV v Huzové, aby vzal na vědomí, že budu žádat postih těch, kteří tyto nesmyslné informace zveřejnují. V mém případě se nejedná o nechut k práci, nýbrž o zřetelnou diskriminaci mojí osoby a tím poškozování mé rodiny. Z těchto uvedených důvodů žádám, aby celá záležitost byla vyřízena v nejkratším možném termínu.

Děkuji za laskavé vyřízení

Milan Vlahovič

793 57 Huzová 308

okr. Bruntál

v Huzové dne 21.6.1981

lx MNV v Huzové

lx ONV v Bruntálu

lx Ministerstvo práce a sociálních věcí v Praze

x x x x x x x x x x

Nezákonní akce policie v Brně ve dnech 4.-6.6.1981

Ve dnech 4.-6.6.1981 byla v Brně provedena serie nezákonních a ničím nedůvodněných zadržení a výslechů.

V odpoledních hodinách dne 4.6.1981 byli zadrženi Petr Cibulka, Vítězslav Holata a Tomáš Petřívý. Výslechy probíhaly v budově VB v Leninově ul. a později na odd. VB u Přehrady. Výslech se týkal aktivity brněnských obhájců lidských práv /Šabata, Sims/ a některých souvislostí s právě probíhajícími volbami.

Všichni zadržení byli propuštěni během pátku 5.6.1981. Tomáš Petřívý byl po výslechu pod dozorem příslušníků StB a VB dopraven k vlaku, kterým odjel do Bratislavu. Ve čtvrtek byl dále zadržen a vyslyšán Jaroslav Šabata mluvčí Charty 77, v pátek Josef Adámek, Stanislav Adámek, Martin Šims a předvolán Jan Šims. V sobotu 6.6.1981 byli znova vyslyšení Josef Adámek, Stanislav Adámek, Jan a Martin Šimsovi a to znova v souvislosti s volbami. U některých byla provedena osobní prohlídka a bylo jim vyhrožováno fyzickým násilím.

x x x x x x x x x x

Ministr vnitra ČSSR

dr. Jarek Obzina

Praha

Pane ministře,

podávám stížnost na postup orgánů StB v Brně proti mé osobě ve dnech 4.-5.6.1981 s tímto zdůvodněním: Dne 4.6.81 ve 20 hod. jsem byl v Brně na konečné stanici trolejbusu č. 32 bezdůvodně kontrolovaný udajným příslušníkem Bezpečnosti v civilu. Protože se mi tato osoba v podstatě nelegitimovala a místo toho ihned žádala můj OP, žádal jsem v prvé řadě řádné předložení služebního průkazu, abych se mohl přesvědčit o jméně a čísle průkazky. Na to mám podle zákona plné právo. Ona mně neznámá osoba odpověděla, že na to budu mít ještě dost a dost času a abych jí ráději předložil svůj OP. Znovu jsem trval na jeho řádném legitimování, protože jsem se nemohl přesvědčit, jestli se vůbec jedná o kompetentní orgán a já samozřejmě nejssem povinen předkládat svůj OP kdejakému somrákovi. Místo toho, aby se legitimoval podle předpisu, vyzval mne, abych šel s ním. Donutil mne nastoupit do civilního vozu obsazeného dalšími třemi neuniformovanými osobami, o jejichž totožnosti neměm rovněž sebemenší informace, a odvezli mě k hlídkovému vozu VB. Teprve tam jsem se uklidnil, protože od té doby jsem se domníval, že jsem upadl do rukou gangsterů, vydávajících se za příslušníky Bezpečnosti. Hlídka VB mě dopravila do budovy Bezpečnosti na Leninově třídě, zavedla do jakési místnosti a tam mě podrobila protiprávní osobní prohlídce pod obvyk

klou zéminkou hledání zbraní. V této místnosti mě drželi asi 3 hodiny. Teprve kolem 83.hod. pro mě přišla osoba v civilu a odvedla mě do kanceláře, kde jsem byl za přítomnosti dalšího neuniformovaného příslušníka opět podroben osobní prohlídce. Poté se mě snažili rozovídat a kladli mi otázky týkající se mého soukromí, přátel, programu posledních dní a vedle toho nadhazovali otázku vystěhování za mým otcem do Rakouska. Na moji odpověď, že o takových věcech mluvím pouze se svými přáteli, nereagovali a stejně jako na moji opakovou výzvu, aby mě informovali z jakého důvodu jsem byl zadržen a v jaké věci mám být vyslechnut. Když jsem je během noci několikrát žádal, aby zatelefonovali mě matce a informovali ji, že se mně nic zlého nestalo, že jsem pouze zadržen jako zločinec, tvrdili, že nemají možnost. že moje stará matka celou noc hrůzou nespala v obavách co se mně stalo, že nikoho z nich nezajímalo. Místo toho se neustále snažili dostat ze mě nějaké informace týkající se mého soukromí. Když jsem odmítal vypovídat podle § 100 odst. 2 tr.ř. a rovněž z důvodu, že mě za celou dobu tj. 24 hod zadržení neinformovali o jaký druh výslechu se jedná a v jaké věci mém vypovídat, tvrdili, že nejde o žádný protokolovaný výslech. Prý si se mnou chtějí pouze přátelsky popovídат!

Protože už bylo po půlnoci, řekl jsem, že na jejich otázky odpovídat nebudu, protože jednak neznám důvod a jednak jsem velmi ospalý. Nebrali na to žádny ohled a nerušeně pokračovali. Kolem 2.hodiny ráno jsem umavou přestal reagovat a na židli jsem usínal. To se příslušníkům nelíbilo a snažili se v této "přátelské" rozmluvě bezohledně pokračovat. Když jsem nebyl schopen se soustředit, jeden z nich mně přikázal, abych se postavil do kouta, že mě to spění přejde! Na tento pokus o říkanování jsem nereagoval a zůstal sedět. Druhý příslušník se to pak vynahradil třetí kontrolou mé tašky a protiprávním odnětím mých soukromých věcí, tj. adresáře, poznámkového bloku, fotografie mých přátel, dvou kopí článků ze zahr.tisku, týkající se podmínek výkonu mého trestu v NRU a různých "převýchovných" metod na mě uplatňovaných, výpisky z knihy Saint-Exupéryho Citadela vydané r.1975 v ČSSR, propagandního letčku SEM z Veselí n. Mor. na tradiční přehlídku hudebních skupin 20.6.1981 a další poznámky osobního charakteru. Tyto soukromé věci mi nebyly vráceny a já kategoricky žádám o zjednání nápravy a jejich vrácení!

Kolem 3.hodiny ráno se příslušníci konečně vzdali sňhy něco ze mne dostat a nechali mě do rána sedět na kancelářské židli. Zhruba za 4 hodiny jsem byl znova naložen do vozu a odvezen k dalším výslechům do uřadovny Bezpečnosti na brněnské přehrádě. Při cestě padlo několik nevhodných poznámek např. jestli umím plavat, kolikrát asi přeplavu přehrádu a že po několikaž dnech stejně vyplavu na hladinu. Pro okolnosti mého zadržení /další svědek/ tyto zastrašující narážky se mnou otřást nemohly, avšak zřejmě za jiných podmínek a na jiné lidi by mohly silně zapůsobit. V kanceláři mi pak nařídili sednout si dál od stolu, abych se o něj náhodou nepraštil. Od povíděl jsem, že bych i toto vydržel a oni v těchto dvojsmyslných narážkách dále nepokračovali.

Až na tyto uvedené případy a porušení zákona moje vyslýchání probíhalo v rámci dané situace korektním způsobem. Oficiálně vše skončilo 5.6.1981 pozdě odpoledne a kolem 20.hod.jsem byl odvezen zpět do Brna, kde mě propustili. Nato jsem se odebral do volební místnosti v ZDŠ Horova ul., kde jsem se nechal zapsat do volebního seznamu, održel volební lístky a odebral se s nimi domů. Volební komisi jsem vysvětlil, že si je beru jako upomínu na volby, ve kterých jsem nevolil. Na to abych nevolil mém práve. Jeden muž v civilu, pravděpodobně příslušník Bezpečnosti za mnou vyběhl se slovy: "Okamžitě se vratte, to se nesmí, chybělo by nám to do 100% a snažil se mě tlačit zpátky. Slušně jsem mu vysvětlil, že v ČSSR existuje sice volební právo, ale nikoli volební povinnost a pokračoval jsem v cestě. Vykřikl za mnou: "Jen počkejte, však vy od nás budete taky něco potřebovat!" Odvětil jsem mu, že jsem na ně už 3 roky seděl a víc už potřebovat nebudu. "A já jsem seděl 3 roky za Reichu!", zněl jeho poslední trumf. Čímž mi chtěl pravděpodobně říct, že za Hitlera se také zavírali lidé za projevy politického názoru, o čemž nemám důvod pochybovat.

Doma jsem našel vyděšenou matku, která prožila hrůzu předešlé noci, kdy jsem se nevrátil domů a pak další den odpoledne, kdy ji odvezli do věznice v Brně-Bohunicích, kde byla několik hodin vyslýchána. Aniž jí bylo před za

početím výslechu přečteno poučení o jejím právu nevypovídат proti rodinnému příslušníkovi, kladl jí vyšetřovatel jménem Valášek po celou dobu otázky týkající se více či méně té osoby. Informaci o svém právu dostala až po skončení výslechu, avšak do protokolu bylo uvedeno na prvé místo, což svědčí při nejmenším o podivných metodách příslušníku StB. Po chvíli jsem matčin byt opustil, avšak zkrátka se dostavili tři příslušníci StB a domáhali se dalšího rozhovoru se mnou. Když mě nenašli, odešli mě hledat. Bylo to asi ve 22 hod. Potom se můj osobní vyšetřovatel vrátil s tím, že na mne bude čekat třeba do rána. Jak asi bylo mé matec, duchodkyně, která si ani nedokázala představit, jaké asi zločiny měm na svědomí, nemusím zvláště zdůrazňovat. Po svém návratu domů mě příslušník StB vyzval, abych mu odevzdal voličské lístky nebo budu zadřen a začal telefonovat pro přistavení auta. Vysvětloval jsem mu, že jsem se nedopustil žádného trestného činu, ale když svou výzvu opakoval, uvědomil jsem si, že proti příslušníku StB nemám žádnou žánci a vo lební lístky jsem mu odevzdal. Kupodivu mi ještě dovolil voličské lístky přeskrtnout. Doufám, že si takovou benevolencí příliš nezkoplikoval další služební postup.

V souvislosti s těmito represemi proti mně a zejména příslušníkům mé rodiny, v to počítám i bezdůvodné odnětí cestovního pasu mé matce, byl v Prostějově podrobен výslechu i můj 90ti letý dědeček. Ani ta maličkost, že jsem ho díky výkonu trestu více jak čtyři roky neviděl, příslušníkům StB v nejmenším nevadila. Po tomto výslechu se dědeček zhroutil a měl celý týden těžké záchvaty. Jestli mě chce někdo metodami bezprostředně ohrožujícími zdraví a životy mých blízkých a donutit mě k emigraci, vybral si sice způsoby nejlépe prezentující jeho osobnost, ale vsadil na špatnou kartu. Příliš jsem si na neustálý kontakt s StB zvykl, abych se bez něj mohl v zahraničí obejít.

Žádám Vás o potvrzení příjmu mé oprávněné stížnosti, o zjednání nápravy, o vrácení mých odňatých osobních věcí a o vydání příkazu, aby má matka a dědeček nebyli kvůli mně likanováni a obtěžováni. Očekávám Vaše písemné informování o výsledku řešení.

Petr Cibulka
Vrásova 53
616 00 Brno

Doporučeně

x x x x x x x x x x x x

Domovní prohlídka u spisovatelky Hany Ponickej

U slovenskej spisovatelky Hany Ponickej sa konala domová prehliadka dňa 11.5.1981 a to subežne v Lukavici, okr. Žilina, kde Bonická žije časť roka av Bratislave, v byte na Strakovnej ulici, kde trvalo žije jej syn s rodinou. Tento bol "vyzdvihnutý" z práce, aby sa zúčastnil domovej prehliadky na Strakovej ulici. Domová prehliadka bola vykonaná i v tej časti bytu, ktoru obýva mladá rodina, vrátane detskej izby.

Ponická bola prítomná pri prehliadke v Lukavici. Prehliadka trvala od skorého popoluđnia do 0.30 následujuceho dňa. Realizovali ju príslušníci Krajskej správy ZNB z Bratislav a Banskej Bystrice. Po skončení prehliadky vyzval H.Ponicku kpt. Pečosa, aby išla s nimi, že ju musia odviezt do Bratislavu. Ponická výzvu odmietla s odevodením, že sa v Lukavici stará o chorú, vyše 80 ročnú matku, ktorá potrebuje nepretržitu opateru a nemože ju opustiť, pretože na ráno nieje o nju zabezpečená žiadna náhradná starostlivosť. Pačesa vyzval svojich podriadených, aby ju odvieľi. Keďže paní Ponická sedela pasívne v kresle, uchopili ju dvaja silní muži a vliekli cez miestnosť. Vtedy zasiahol príslušník, ktorý zastupoval B. Bystricu, prikázał paní Ponicku pustiť, všetkých, vrátane nesmierne rozhorečeného a vyhrážajuceho Pačesa posielal z miestnosti a na miste urobil výsluch k protokolu o domovej prehliadke.

Pani Hane Ponickej zobraли množstvo kníh, písomností i kompletnej rukopis jej novej knihy, na ktorej pracovala posledné štyri roky.

xxxxxxxx x x x x x x x

Články z francouzských časopisů

Le Monde 30. května 1981 - "Výzva k propuštění a Francouzů a dalších čs. občanů"

Podle agentury Palach Press, specializující se na distribuci informací a dokumentů československého opozičního hnutí, byli dne 25.4.1981 československými úřady zadřeni dva mladí Francouzi, Francois Anisová, předsedkyně 17. sekce Pařížské Ligy pro lidská práva, Gilles Thonon, oba členové nezávislého a demokratického UNEF /Národní svaz vysokoškolských studentů Francie, bojujícího za svobodu a demokracii/.

Jsou obviněni z "podvracení republiky ve spolupráci s podvratnými centrála mi a s emigrantskými organizacemi", a hrozí jim deset let vězení.

Zatímco Helsinské dohody stanoví svobodnou výměnu informací a osob mezi všemi státy, "trestný čin", že kterého jsou čs.uřady obviněni, spočívá právě v dopravě literatury, v této zemi zakázané!

Bezprostředně po jejich obvinění, zvedla sě vlna zatýkání v některých čs.měs tech. V Praze a Brně byli zatčeni: Jiří Hájek, býv.ministr, obhájce lidských práv, Jan Simsa, Jaroslav Mezník a Jiří Müller, býv.předseda Svazu čs.studentů, a sedm dalších obhájců lidských práv. Jsou to: Olga Havlová, manželka dramatika Václava Havla, odsouzeného v prosinci 1979 k pěti letům vězení, jeho bratr Ivan Havel, matematik programátor, Jan Bednář, syn Oty Bednářové, odsouzené k třem a půl letům vězení, Jan a Jiří Rumlovi, Karél Kyncl a Zbyněk Fišer. Niže podepsaní žádají osvobození všech 14 vězněných.

Michel Broué

profesor University Paříž VII.,
matematická fakulta

2, place Jussieu, 75251, Paříž

Podepsáno 373 osobnosti franc.kulturního a vědeckého života, vč.českých a ruských emigrantů

Le Monde ze 3.června 1981 informuje o připravovaném mítinku v pařížském sále Mutualité, za osvobození čsl.občanů, organizovaném z iniciativy Artura Londona a prof. Michela Broué. Mítinku se kromě dvou Francouzů, Francois Anisové a Gillesse Thonona, nedávno vypovězených z Československa, zúčastní zástupci odborových svazů, svazu studentů a pracovníků ve školství, svazu spisovatelů Mezinárodní federace lidských práv, Amnesty International, socialistické strany a dalších organizací jako AIDA, Alternative, Výbor matematiků, Výbor 5.ledna pro svobodné a demokratické Československo, Mezinárodní výbor proti represi, Vzájemné pomoc a akce, Mezinárodní výbor na podporu Charty 77, SOS Svoboda a svobodné myšlení a další. Kromě podrobné informace o zatčených a na svobodě vyšetřovaných čsl.občanech, přináší zprávu i o vyhlášení hladovky za Jana Litomiského.

Dále uveřejňuje Le Monde z 3.června 1981 článek profesora Michela Broué, nazvaný "Již nikdy Boznání", věnovaný případu dvou Francouzů a čsl.občanů zadržených v souvislosti s jejich případem. Článek končí slovy: "Je přinejmenším paradoxní, že čsl.uřady se samy odvolávají na Helsinské dohody, když nám vytýkají naši intervenci ve prospěch obviněných... Vždyť o jakou volnou výměnu informací se mělo jednat, jestliže musí být předběžně cenzurovány vládou? Jak může probíhat volná výměna myšlenek, jestliže jakýkoliv neoficiální text může být označen jako podvratný a vést k uvěznění jeho autora, nebo dokonce těch, kteří ho čtou?"

Dnes si již nemůžeme dovolit být naivně důvěřiví a nenecháváme se oklamat. Budeme pokračovat ve svém boji proti vykonstruovaným procesům, za osvobození a zbavení viny čsl.občanů obhájců lidských práv a za svobodnou výměnu osob a informací. 1.června zasednou Yves Montand a Artur London ve velkém sále Muzea umění vedle sebe, aby vyjádřili náš cíl: již nikdy Boznání!"

X X X X X X X X X X

Články došlé do redakce:

Anna Marvanová: o Jiřím Gruntorádovi

X X X X X X X X X X

X X X

X